

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3336/2021
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Пут“ из Јагодине, чији је пуномоћник Јована Каменковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 931/21 од 01.04.2021. године, у седници већа одржаној 01.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 931/21 од 01.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 202/20 од 25.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и решење туженог број ...-.../... од 03.03.2016. године, којом је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 28.12.2012. године и утврђен престанак радног односа са даном достављања истог, поништено као незаконито. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 242.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 931/21 од 01.04.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда и одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду на неодређено време 28.12.2012. године, за обављање послова „...“ у РЈ „...“. Наведене послове тужилац никада није обављао, већ је радио као радник на ... код туженог (одржавање у објекту хотела „...“ у изградњи, одржавање возила, отклањање кварова и слично), поступајући по писаним налозима непосредног руководиоца. Изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 12.02.2016. године, послови „...“ у РЈ „...“ су брисани и исти припојени пословима магационера у истој радној јединици. С обзиром на измене правилника тужиоцу је решењем од 03.03.2016. године отказан уговор о раду, јер је престала потреба за његовим радом услед економских и организационих промена у процесу рада.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да потреба за радом тужиоца није престала, с обзиром да послови које је фактички обављао нису укинати наведеним изменама правилника о систематизацији, па су оспорено решење поништили као незаконито и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Према становишту Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

За правилну примену отказног разлога из наведеног одредбе закона, потребно је да услед технолошких, економских или организационих промена, престане потреба за обављањем одређеног посла, па се уговор о раду запосленом отказује због престанка потребе за обављањем посла који је запослени обављао у време отказа. У конкретном случају, тужилац јесте закључио уговор о раду за обављање послова „...“ који су касније изменама правилника укинати, али имајући у виду да наведене послове никада није радио, не може му престати радни однос из наведеног разлога (због престанка потребе за обављањем посла који је запослени обављао). Супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно применили материјално право и закључили да није постојао законски основ за престанак радног односа тужиоца, јер послови које је обављао по налозима туженог и даље постоје.

Како је тужени у конкретном случају неправилно применио отказни разлог из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду. Како је отказ дат незаконито, правилне су и одлуке судова којима су обавезали туженог да тужиоца врати на рад, на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновани су наводи ревизије да је у конкретном случају суд прекорачио овлашћења и упустио се у испитивање оправданости и целисходности постојања

радног места, имајући у виду да су судови у конкретном случају само оценили законитост наведеног решења, а не и целисходност укидања радног места ..., па је без утицаја то што су послови овог радног места новим правилником припојени радном месту магационера.

Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, с обзиром да се утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП ревизијом не може побијати.

Са изложеног, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке. Одбијен је и захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова, јер по овом правном леку није успео, па је донета одлука као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић